

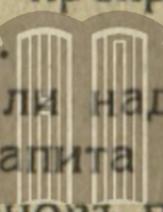
— Тъй е... Сега азъ ис-
камъ.

— Може! — натърти Голѣ-
мановъ.

— Може! — Извика Павелъ
и като че му съмна предъ очи.

— Още сега написвамъ жал-
бата; ще я подпишешъ и лич-
но ще я предамъ въ съда.

Павелъ се прекръсти и бла-
годари Богу.

— А има ли надежда за по-
добро? — запита Павелъ, до
като Голѣмановъ пише мол-
бата.

— Ако не друго, поне ще
я замѣнятъ съ доживотенъ
строгъ тъмниченъ затворъ.

— Не доживотенъ, два пж-
ти веченъ да бѫде, само да
не е бѣ силка... О, смъртъта
била страшна! — се вълнува-
ше Павелъ.

Жалбата бѣ готова.